

Χρήστος Κουβαλίζης

Ποιήματα Θανάτου

Γλαρόλυκοι

Χρήστος Κουλαξίζης

"Ποιήματα θανάτου"

Εικονογράφηση: Παναγιώτης Τσαούσης

Φωτογραφία: Δημήτρης Νίκου

Επιμέλεια: Φωτεινή Παναγιωτακοπούλου

Άδεια χρήσης: Creative Commons BY-NC-SA 4.0

(Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή)

Ανεξάρτητες Εκδόσεις Γλαρόλυκοι

Μάιος 2022, έκδοση Ιη

ISBN: 978-618-85998-3-3

Μπορεί και να γελάω κάπου-κάπου
Μα κατά βάση γράφω Ποιήματα Θανάτου.

kutt.it/ckp8

/ Μαύρη λίμνη /

Ξέρω ένα μέρος όπου σβήνουνε οι πόνοι
Πίσω απ' το όρος, μετά απ' τη στροφή
Μια μαύρη λίμνη που πηγαίνουν όλοι μόνοι
Σ' ένα ταξίδι χωρίς επιστροφή

Στον χωματόδρομο, εκεί, στο σταυροδρόμι
Μοιάζει να είναι πιο ωραία η διαδρομή
Η πρώτη και η τελευταία φορά που έχεις γνώμη
Χαίρεται ο θάνατος, φοβάται η ζωή.

/ Άδειασε τις τσέπες σου /

Διάνυσες χιλιάδες χιλιόμετρα, τα παπούτσια σου έλιωσαν
πάνω στην καυτή από τον ήλιο άσφαλτο και στο
υγρό από τη βροχή χώμα. Τα πόδια σου μάτωσαν.

Ξεκούρασες το καταπονημένο σώμα σου σε απόμερες
αμμουδιές και ξεδίψασες από πηγές βουνίσσιες.
Ευάντησες ανθρώπους. Δήλωσες ρομαντικός και
γέλασαν. Δήλωσες μοναχικός και σ' αμφισβήτησαν.
Δήλωσες γελωτοποιός και σε αγάπησαν.

Ειγοψιθύρισες στίχους και βροντοφώναξες τα
«γαμώτο» σου, αλλά μόνο δυο-τρεις σε άκουσαν.
Μόνο δυο-τρεις σε ένωσαν κι αυτούς τους έχεις
αφήσει πίσω πια... ή μήπως σε άφησαν;

Και τώρα, ο δρόμος σου σ' έβγαλε πάνω σ' ένα
πλοίο που βουλιάζει.

Ανακουφισμένος απ' το επερχόμενο τέλος σκέφτεσαι τη νέα αρχή. Το νερό ξεπλένει τα πάντα. Ερέχεται που βρέχεται, βουλιάζεις που βουλιάζεις, άδειασε τις τσέπες σου.

Δε χρειάζεσαι τις αναμνήσεις• όλα τελειώνουν κι αρχίζουν εδώ. Δε χρειάζεσαι τις τύψεις• δεν είσαι αυτός ο άνθρωπος πια. Δε χρειάζεσαι επιχειρήματα• δεν έχεις να αποδείξεις τίποτα σε κανέναν.

Δε χρειάζεσαι επιβεβαίωση• ζεις και πεθαίνεις μόνος. Δε χρειάζεσαι τίποτα απ' αυτά που σου φορτώσαν οι καιροί, γιατί τίποτα απ' αυτά δεν έχει πραγματικά αξία. Βουλιάζεις κι όλα χάνονται μαζί σου στα νερά. Και κρατάς μέχρι τον πάτο μόνο τα λιγοστά που είχαν νόημα για σένα...

/ Η δολοφονία /

Το είχαν αποφασίσει, έπρεπε να τον σκοτώσουν.

Το συζητούσαν καιρό τώρα, το ανέλυαν, το
οργάνωναν, ζύγιζαν όλες τις εκδοχές και τις
πιθανότητες. Κατέληξαν στ' ότι έπρεπε να γίνει
μια κι έξω.

Δε θα ήταν εύκολο, αλλά έπρεπε να γίνει· δεν
υπήρχε πια χώρος γι' αυτόν στον κόσμο τους.
Έπρεπε ν' απομακρυνθεί.

"Θα το κάνω εγώ!", είπε ο άντρας ξεφυσώντας βαριά
στο τέλος της πρότασης.

"Όχι, εγώ θα το κάνω, εγώ θα πάρω την ευθύνη!",
είπε η γυναίκα με τρεμάμενη φωνή και μια
υποψία μετάνοιας.

"Δεν έχεις το σθένος να το κάνεις, δεν ήσουν ποτέ αρκετά δυνατή, θα το κάνω να τελειώνουμε!".

"Θα το κάνουμε μαζί. Στο κάτω-κάτω, φταίμε κι οι δύο για ό,τι έγινε και για ό,τι θα γίνει. Θα μοιραστούμε το βάρος της επιλογής μας!".

"Εντάξει, λοιπόν, ας είναι! Μόνο, μη δειλιάσεις, μην του χαριστείς. Όχι αυτή τη φορά!".

"Όχι αυτή τη φορά", επανέλαβε και κούνησε συγκαταβατικά το κεφάλι της.

Ο άντρας πήρε μια βαθιά ανάσα και δήλωσε αποφασιστικά: "Πάμε!".

Ανέβηκαν τη σκάλα με γοργά μα αθόρυβα βήματα. Στάθηκαν για μια στιγμή έξω απ' την πόρτα και μέτρησαν τις δεύτερες σκέψεις τους.

Κοιτάχτηκαν στα μάτια, έγνεψαν καταφατικά ο ένας στον άλλον και μπήκαν με φόρα στο δωμάτιο.

Πρώτη χτύπησε η μητέρα. Ακολούθησε ο πατέρας. Ο έφηβος επαναστάτης πέθαινε, για να ζήσει ο μελλοντικός υποτακτικός, ο συμβιβασμένος πολίτης, ο υπάκουος εργάτης, ο απαθής γείτονας, ο αδιάφορος φίλος, ο ανέραστος σύζυγος, ο ακίνδυνος οικογενειάρχης, ο πνιγμένος δανειολήπτης, ο ταλαιπωρημένος συνταξιούχος, ο μετανιωμένος για όλα ετοιμοθάνατος.

Κι η μικρή του αδερφή έκλαιγε στο διπλανό δωμάτιο ακούγοντας το φονικό, αντιλαμβανόμενη το δυσοίωνα μέλλον της.

/ Σπίλιερ /

Τι βλέπεις; “Η ζωή των θνητών” δεν είν’ αυτό;
Καλό φαίνεται γενικά, αλλά έχω ακούσει πως
πεθαίνουν όλοι στο τέλος και δεν τα μπορώ καθόλου
αυτά τα καταθλιπτικά!

/ Ο ΝΙΚ /

Νίκος για τους γονείς, Νικόλαος για τους
παππούδες, Νικ για τους φίλους.

“Καλός τύπος ο Νικ”, “φιλότιμος, τίμιος και πάντα
ειλικρινής”, “το καλύτερο παιδί του χωριού”.
Έτσι έλεγαν όσοι έπιαναν την κουβέντα του.
Κι όλοι τον συμπαθούσαν.

Γεννήθηκε κάμποσα χρόνια πριν σ' ένα όμορφο,
πετρόχτιστο σπιτάκι, λίγο έξω απ' τη Δράμα. Η
μάνα του δεν έφτασε ποτέ στο νοσοκομείο· ο Νικ
βιαζόταν να κατακτήσει τον κόσμο κι έτσι, βγήκε
μόνος του στα μισά της εσωτερικής σκάλας.
Μεγάλωσε σ' ένα υγιές οικογενειακό περιβάλλον,
γεμάτο αγάπη και υποστήριξη, δίχως ιδιαίτερες
τριβές. Κι αυτό ήταν αρκετό ώστε να εξελιχθεί
σ' έναν πραγματικά αξιόλογο άνθρωπο.

Τα χρόνια πέρασαν, ο Νικ ενηλικιώθηκε, έκανε το φανταρικό του χωρίς πολλά – πολλά και επέστρεψε στο πατρικό. Μα κάτι είχε αλλάξει μέσα του. Το χωριό του φαινόταν πια λίγο, χρειαζόταν περισσότερα...

Έξι μήνες μετά, ανακοίνωσε στους γονείς του πως θα κατέβει στην Αθήνα να δοκιμάσει την τύχη του. Θα έμενε στον ξάδερφό του μέχρι να βρει μια δουλειά και να ορθοποδήσει. Ήθελε να βιώσει τη “μεγάλη ζωή”, που του έλεγαν οι φίλοι στον στρατό: τα θέατρα, τα σινεμά, τις “ψαγμένες” γυναίκες της πόλης, τις ευκαιρίες εργασίας, τα καλά λεφτά. Οι κουβεντες που λέγονται απλά για να ειπωθούν, του είχαν φουσκώσει τα μυαλά.

Η μάνα του δεν το πήρε πολύ καλά. Κλάματα, λιποθυμίες με μια δόση θεατρινισμού και ο γνωστός σε όλους μητρικός ψυχολογικός πόλεμος.

Ο πατέρας ήταν πιο ψύχραιμος. Μουρμούρησε λίγο που ο μοναχογιός του δεν ήθελε να αναλάβει την οικογενειακή επιχείρηση, εξέφρασε τις ανησυχίες του για την “αγριότητα” της πρωτεύουσας, μα στο τέλος αποφάσισε να σεβαστεί την επιθυμία του γιου του. Του έδωσε μέρος απ' τις οικονομίες μιας ζωής και του ευχήθηκε καλή τύχη.

Οι πρώτοι μήνες ήταν εύκολοι. Ερήκε γρήγορα δουλειά σ' ένα μπαρ στα Εξάρχεια, άφησε τον ξάδερφο και νοίκιασε ένα διαμερισματάκι έκτου ορόφου στο Μοσχάτο. Αγόρασε κι ένα μηχανάκι. Συνωστισμός στη νέα του ζωή· άφθονοι φίλοι, μπόλικες γυναίκες, πολλά ξενύχτια, βρώμικα ποτά, πειραματισμοί με ουσίες. Χάλαγε όσα έβγαζε για να γεμίζει στιγμές κι εμπειρίες. Είχε όσα ήθελε.

Το κομπόδεμα που 'χε πάρει απ' τον πατέρα του, όμως, συνεχώς λιγόστευε, ώσπου τελείωσε.

Τα χρήματα που έβγαζε απ' το μπαρ κάλυπταν μόλις και μετά βίας τα τρέχοντα και έπρεπε να περιορίσει τις πολλές εξόδους. Ξεκίνησε να εργάζεται τα πρωινά σ' ένα λογιστικό γραφείο ως “παιδί για όλες τις δουλειές”, αλλά παραιτήθηκε έπειτα από έναν γερό καυγά με το αφεντικό του. Την ήδη δύσκολη μέρα του ήρθε να συμπληρώσει η είδηση μιας ανεπιθύμητης εγκυμοσύνης.

Τα πράγματα είχαν δυσκολέψει. Δεν είχε πει τίποτα στους γονείς του για τις καταστάσεις που αντιμετώπιζε, ούτε και ήθελε να επιστρέψει στο χωριό. Έπρεπε να βρει τρόπο να αντεπεξέλθει. Μέσα στην απελπισία του άρχισε να βάζει χέρι στο ταμείο. Δεν άργησαν να τον πάρουν χαμπάρι. Άνεργος πλέον, άφραγκος και μελλοντικός πατέρας, αναζήτησε τις γνωριμίες που έκανε όταν πρωτοπάτησε στην Αθήνα, αλλά προσγειώθηκε απότομα, όταν συνειδητοποίησε το πόσο γρήγορα

εξαφανίζονται οι “φίλοι”, όταν παύεις να 'σαι “άνετος” και χρειάζεσαι βοήθεια. Άρχισε να αντιλαμβάνεται την “αγριότητα”, για την οποία του 'χε μιλήσει ο πατέρας του.

Στις μέρες που ακολούθησαν, ο Νικ έκανε διάφορες προχειροδουλειές, αλλά στο τέλος του μηνός ήταν πάντα μείον. Αυτή η μόνιμη θηλιά γύρω από τον λαιμό του τον έσπρωχνε συστηματικά στα όρια της κατάθλιψης. Ο ερχομός του μωρού και τα έξοδα που επέφερε, σε συνδυασμό με την ανυπόφορη συμβίωση με την κατ' ανάγκη σύντροφό του, ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Αυτός ο πάντα γελαστός και αισιόδοξος άνθρωπος, το “καλύτερο παιδί του χωριού”, ο Νικ των φίλων, είχε γίνει βορά της Αθήνας και της “μεγάλης ζωής”. Τελευταία φορά που άκουσα γι' αυτόν, είχε σαλτάρει απ' τον έκτο.

Μήπως έχεις νέα του;

/ Κάτι ξεχασμένα “σ’ αγαπώ” /

Κοντοστάθηκε στην άκρη και κοίταξε το χαστικό
κενό. Σε μια τρύπα στα βράχια, από κάτω του,
είχαν φωλιάσει χελιδόνια. Σκέφτηκε να βουτήξει
για μια πρώτη και συνάμα τελευταία πτήση με τα
υπέροχα αυτά πλάσματα. Τελικά, πέταξε τα
ξεχασμένα “σ’ αγαπώ” του στον γκρεμό και
επέστρεψε σπίτι να ταΐσει τον σκύλο.

/ Στο λάθος μέρος /

Άνοιξε τα μάτια της με δυσκολία. Αυτό το πρωινό ήταν λίγο πιο βαρύ απ' τα προηγούμενα. Στο στήθος της μια πέτρα. Στον νου της κενό. Στο στόμα της γεύση από τα χθεσινοβραδινά ποτά.

Έστρεψε το κεφάλι της αριστερά: σαγρέ, μπεζ τοίχος. Έστρεψε το κεφάλι της δεξιά: το ρολόι έδειχνε 09:32. Το πορτατίφ διέχεσε ένα υποτονικό, κίτρινο φως, απαλό στα μάτια, μα ενοχλητικό στην ψυχή. Απέναντί της το κλειστό παράθυρο, το παντζούρι κατεβασμένο, οι κουρτίνες κλειστές.

Πήρε μια βαθιά αναπνοή και την έπνιξε το αποσμητικό χώρου. Το αίμα στις φλέβες της έρεε γρήγορα στέλνοντας σήματα κινδύνου. Πού στο διάολο βρισκόταν;...

/ Παιχνίδια των Θεών /

Σήμερα δε θα πήγαινε στον ναό. Είχε ζεστή και αποφάσισε να κατέβει στον ποταμό να πλύνει ρούχα. Κοντοστάθηκε στις όχθες, σήκωσε το βλέμμα προς τον ουρανό και με δάκρυα στα μάτια ρώτησε τους θεούς γιατί έχει τόσα βάσανα στη ζωή της. Μια φωνή αποκρίθηκε μέσα στο κεφάλι της: “Ο κόσμος μας είναι ένας κόσμος χαράς. Κάθε φορά που εμείς γλεντάμε, εσείς υποφέρετε! Αν θες να απαλλαγείς από τις κακουχίες, βούτηξε στο ποτάμι και θα σε οδηγήσω στο βασίλειό μας. Εδώ κάθε μέρα είναι γιορτή. Κανείς δεν πονάει!”. Δίχως δεύτερη σκέψη, κλώτσησε τον κουβά με τα ρούχα, έκλεισε τα μάτια της και βούτηξε στα παγωμένα νερά. Δε συνάντησε ποτέ τους θεούς της, αλλά βρήκε γαλήνια λήθη και νεκρική ηρεμία. Ήταν επιτέλους ελεύθερη.

/ Το τελευταίο γράμμα /

Ξύπνησα το πρωί με δάκρυα στα μάτια
Και το κορμί πονούσε, ένιωθα κομμάτια
Κοίταξα δίπλα, μα δεν ήσουν εκεί
Κι ο ήλιος σήμερα φαινόταν σαν να 'χει κρυφτεί

Πήρα βαθιά αναπνοή στο μαξιλάρι
Όμως ο χρόνος δε μου έκανε τη χάρη
Η μυρωδιά απ' τα μαλλιά σου είχε χαθεί
Κι εγώ πιο μόνος κι απ' τους μόνους
Έκλαψα για τη ζωή

Που μου απέμεινε• τις άδειες, μίζερες στιγμές
Καρδιά και σκέψη κολλημένα στο χθες
Και το κενό μέσα μου όλο μεγαλώνει, πονάω
Δε μου 'χει μείνει λόγος να χαμογελάω

“Είμαι καλά” λέω σε φίλους και γνωστούς
Όμως σε σένα λέω αλήθεια και μου λείπεις
μ' ακούς;
Ήσουν η μόνη που της έδωσα ψυχή
Και τώρα τι; Άλλος ένας που αυτοκτονεί

/ Υπάρχει ζωή πριν τον θάνατο; /

Γινόταν χαμός στη γειτονιά! Τρία περιπολικά, ένα ασθενοφόρο, κάμποσες κάμερες και κόσμος – πολύς κόσμος. Για την ακρίβεια, πρώτη φορά τόσοσ κόσμος σπίτι του!

Κοντοστάθηκα να δω τι συμβαίνει. Τόσα χρόνια γείτονες και δεν είχαμε ανταλλάξει μια κουβέντα, ούτε καν τα τυπικά. Διασταυρώνονταν τα βλέμματα και συνεχίζαμε την πορεία μας, λες και κόστιζε τίποτα μια "καλημέρα".

Αυτά σκεφτόμουν, ώσπου είδα το φορείο να ξεπροβάλλει μ' ένα άψυχο σώμα πάνω του. Κρεμάστηκε, είπαν κάποιοι. Ανακάτεψε χάπια και αλκοόλ, έλεγαν άλλοι. Κανείς δε σκέφτηκε πως ίσως ήταν ληστεία που στράβωσε. Λες και το περίμεναν...

Η επιβεβαίωση ήρθε με το δελτίο των 8, ακριβώς μετά την είδηση για τα νέα μέτρα λιτότητας και πριν το χρηματιστήριο: "Πεθαίνω για να μάθω να ζω", έγραφε το σημείωμα.

- Ήταν ήσυχος, δεν ενοχλούσε.
- Δεν είχε πολλούς φίλους, ούτε μπαινόβγαίνε καμιά κοπέλα.
- Δουλειά - σπίτι ήταν, τίποτε άλλο.
- Ευτυχώς, δε ζουν και οι γονείς του, να τον κλάψουν.

...ανάμεσα στα πολλά που ακούστηκαν στο σχετικό ρεπορτάζ.

"Κρίμα", είπαμε όλοι στο σπίτι και κουνήσαμε τα κεφάλια μας, λες και καταλάβαμε κάτι. Είχαμε φακές και τα παιδιά γκρίνιαζαν, ήθελαν σουβλάκια. Εγώ ήθελα απλώς να κοιμηθώ.

Με περίμενε δύσκολη μέρα στη δουλειά την επομένη.
Με ζαλίζει κι ο μαλάκας ο προϊστάμενος τελευταία
και δεν έχω καθόλου διάθεση. Μας γάμησαν και
στις περικοπές!

"Πεθαίνω για να μάθω να ζω".

Χα! Παράξενη που 'γινε η ζωή...

"Πολύ λυπηρά όλα αυτά, κύριε Γιάννη, αλλά
βρίσκεστε εδώ για άλλο λόγο: ΕΣΕΙΣ πώς
οδηγηθήκατε στην απόπειρα;"...

/ Σωτήρια κλήση /

Άκουσε το τηλέφωνό του να χτυπά. Έτρεξε στο υπνοδωμάτιο, σαν να εξαρτιόταν η ζωή του απ' αυτό το τηλεφώνημα. Το σήκωσε χωρίς καν να κοιτάξει την αναγνώριση κλήσεων. Ήταν ο ξάδερφος, πήρε να πει ένα “γεια”. Δυο ώρες αργότερα κρεμάστηκε από μια οριζόντια δοκό στο σαλόνι.
Εκείνη δεν πήρε ποτέ.

/ Είναι /

Είναι του πόνου η κραυγή

Είναι η αδιάκοπη πάλη με την καθημερινότητα στον
πιο μίζερο τόπο που γνώρισα

Είναι ο χρόνος που με φθείρει

Είναι η αγάπη που χάθηκε, πριν προλάβω να τη χαρώ

Και οι φιλίες που αποδεικνύονται σχέσεις ανάγκης

Είναι οι άνθρωποι που με κουράζουν

Και οι άνθρωποι που απομακρύνονται

Είναι όλα αυτά που φοβάμαι

Και όλα αυτά που μισώ

Είναι όσα δεν μπόρεσα να γίνω

Και όλα όσα είμαι

Είναι που δεν έμαθα να βάζω νερό στο κρασί μου

Είναι που προσπαθώ να μένω όρθιος

ανάμεσα σε χαλάσματα

Είναι που ήλπιζα κάποιος ν' ανοίξουν τα
μάτια τους και να με δουν
Να σταθούν ειλικρινά και τίμια απέναντί μου
Είναι που ο καλύτερός μου φίλος υποφέρει
Και που ο εαυτός μου δε με ανέχεται πια
Είναι που παύω, σταδιακά, να ελπίζω
Γι' αυτό μη με ρωτήσεις ποιος είναι ο λόγος
που έσφιξα τη θηλιά γύρω απ' τον λαιμό μου
Μη με ρωτήσεις γιατί έφυγα
Δε σου χρωστάω καμία εξήγηση πια,
θα 'πρεπε να γνωρίζεις

/ Χάπι εντ /

Ξύπνησε αργά και σηκώθηκε απ' το κρεβάτι
απρόθυμα. Εγήκε απ' το υπνοδωμάτιο και
διασχίζοντας το σαλόνι κοντοστάθηκε στον
καθρέφτη. Σήκωσε το βλέμμα του από το πάτωμα και
αντίκρουσε έναν άγνωστο. "Πώς γέρασα δέκα χρόνια
μέσα σε λίγους μήνες;", αναρωτήθηκε...

Τα μάτια του ήταν πρησμένα και κόκκινα. Είχε
κλάψει έντονα το βράδυ κι ας είχε υποσχεθεί στον
εαυτό του πως η προηγούμενη φορά θα ήταν κι η
τελευταία. Ήξερε πως δεν μπορούσε να συνεχιστεί
άλλο αυτή η κατάσταση. Γνώριζε πως μόνο κακό
κάνει στον εαυτό του και πως έπρεπε ν' αποκοπεί,
να προχωρήσει.

"Τα πόδια μου! Τα πόδια μου φταίνει! Αυτά με πηγαίνουν στα σκαλοπάτια της!", αναφώνησε κι έτρεξε στην αποθήκη.

Πέντε λεπτά μετά, το πάτωμα είχε γεμίσει αίμα. Ένα ζευγάρι κομμένα πόδια δίπλα στον πάγκο εργασίας, μαρτυρούσαν την απόγνωση και την παράνοια. Κι εκείνος, ακουμπισμένος με την πλάτη στον τοίχο και το πριόνι αγκαλιά, να τα κοιτάζει σχεδόν ανέκφραστος.

"Το χέρι μου! Το δεξί μου χέρι, που μόνο γι' αυτή γράφει πλέον, θα το κόψω και θα ησυχάσω!", είπε και ξεκίνησε να πριονίζει με βία το μπράτσο. Έπεσε κάτω σαν ξερό κλαδί.

"Κι η γλώσσα μου! Αυτή η πουτάνα η γλώσσα, που μόνο γι' αυτή μιλά τελευταία, πρέπει ν' απαλλαγώ από την ύπαρξή της!".

Τη δάγκωσε με όλη του τη δύναμη και την έφτυσε
μπροστά του.

"Κι αυτό το ρημάδι το μυαλό! Μόνο εκείνη
σκέφτεται! Θα το διαλύσω!". Άρχισε να χτυπάει το
κεφάλι του με την ξύλινη λαβή του πριονιού, μέχρι
που δεν ένιωθε πια πόνο από το μούδιασμα.

"Τα αφτιά μου! Αυτά φταίνε, που έχουν εθιστεί στη
φωνή της και θέλουν μόνο να την ακούν να μιλάει
για τη μέρα της!". Ήπιασε το κλαδευτήρι και τα
έκοψε με μιας. Ήπιασαν στο κατακόκκινο από το αίμα
πάτωμα σαν φθινοπωρινά φύλλα.

"Και τα μάτια μου! Αυτά τα μάτια, που μόνο εκείνη
θέλουν να κοιτάζουν! Θα τα βγάλω τα γαμημένα!".
Ήπιασε το κατσαβίδι και τα απαίρησε δίχως
ενδοιασμό, δίχως δεύτερη σκέψη.

"Η καρδιά μου! Αυτή η ηλίθια, αθεράπευτα
ρομαντική κι ευκολόπιστη καρδιά με έφτασε ως
εδώ!". Έσκισε το στήerno του και βύθισε το
αριστερό του χέρι μέσα ψάχνοντας για την καρδιά
του, μα βρήκε μόνο συντρίμια.

Ένωσε τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν
οριστικά και χαμογέλασε για πρώτη φορά μετά από
καιρό. Άφησε ό,τι είχε απομείνει από το σώμα του
να σωριαστεί στην αιμάτινη λίμνη και βυθίστηκε
για πάντα στο πολλά υποσχόμενο τίποτα.

Επιτέλους, μια ιστορία με ευτυχισμένο τέλος.

/ Τελετή λήξης /

θα σηκωθώ κάποιο πρωί
θα φτιάξω έναν διπλό ελληνικό σκέτο
και θα τον απολαύσω στην αυλή
ανάμεσα στις ετοιμόρροπες γλάστρες
θα φάω ένα μπόλ γεμάτο δημητριακά
με ξηρούς καρπούς και φρούτα
Χαϊδεύοντας τον σκύλο με τα πόδια μου
θα πλύνω τα πιάτα, θα στρώσω το κρεβάτι
θα σκουπίσω και θα σφουγγαρίσω
θα διπλώσω τα πλυμένα ρούχα
και θα ξεσκονίσω το γραφείο
θα ξαπλώσω για λίγο στον καναπέ
Διαβάζοντας το αγαπημένο μου βιβλίο
και θα πάρω μερικές βαθιές αναπνοές
για να διώξω απ' το μυαλό τις αναμνήσεις

θα διαμορφώσω τον σκληρό μου δίσκο
θα βάλω το κινητό στον φούρνο μικροκυμάτων
Και θα πετάξω όσα γραπτά έμειναν αδημοσίευτα
θα φορέσω άνετα ρούχα
θα κλειδώσω την εξώπορτα του σπιτιού
Και θα ξεκινήσω με τα πόδια
Για μια περιπατητική αυτοκτονία
Μια εξαφάνιση, μια κατ' επιλογήν ανυπαρξία
Κι όλα όσα με βάραιναν μια ζωή
Δε θα 'χουν πια καμία σημασία
Γιατί η λήθη δε νοιάζεται για ονόματα
Για συμπάθειες και αντιπάθειες
Για μίσση, αγάπες και φιλίες, δουλειές και τίτλους
Επιθυμεί μονάχα να σε καταναλώσει
Και να σε βγάλει απ' τη μιζέρια σου οριστικά

/ Διαθήκη /

Όταν -με το καλό- λήξει η θητεία μου και πάρω
επιτέλους απαλλαγή από τις αγγαρείες, σύρτε και
βάλτε με δίπλα στον γιο μου. Μόνο σκεπάστε το
τομάρι μου με χόμα ελαφρό, ώστε να με βρουν
εύκολα τα πλάσματα του βουνού. Γιατί τόσα χρόνια
το πνεύμα μου κατέτρωγαν οι άνθρωποι. Η σάρκα
μου, τουλάχιστον, ας θρέψει κάποιους που
ν' αξίζουν.

Γλαρόλυκοι

glarolykoi.net

Χρήστος Κουλαξίζης

kouloxizis.gr

Παναγιώτης Τσαούσης

facebook.com/panagiotis.tsaousis.3

fb page: Panagiotis Tsaousis Artworks

instagram.com/noircaptain

Δημήτρης Νίκου

dimitris-nikou.blogspot.com

Άδεια χρήσης

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/

Ελεύθερη λογοτεχνία, ελεύθερος πολιτισμός, ελεύθεροι άνθρωποι. ♥

14+1 ιστορίες που αναλύουν, φλερτάρουν,
προσμονούν ή αγκαλιάζουν τον θάνατο.

978-618-85998-3-3